

La memòria, eina de construcció massiva

Article d'opinió de la diputada d'Igualtat de la Diputació de Lleida, Helena Martínez

Aquest dijous s'ha celebrat el Dia Internacional de la Dona i la Nena en la Ciència | Diputació de Lleida

[despiece]Senyor director,
[nointext]

Margarida Rugall és la protagonista del mes de febrer del calendari de la Diputació de Lleida. Un calendari basat en la exposició "Dones que donen nom a Lleida", on el traç d'Ermengol posa rostre a dotze dones del territori amb la voluntat de donar a conèixer les vides d'aquestes dones que han estat menystingudes al llarg de la història. Al llarg de l'any les hi retem homenatge a la planta baixa de la pròpia Diputació.

Tan de bo sabéssim el segon cognom de Margarida Rugall, però el cognom de la mare de "Na Rugalla", com el nom de tantes dones, ha quedat esborrat de la història. Na Rugalla va dedicar part de la seva vida a la cura de les persones del seu entorn i pel poc que n'hem pogut saber, el veïnatge l'anomenava "la metgessa".

Na Rugalla no posa nom a cap plaça del meu poble ni apareix en cap dels carrers que trepitjo i visc. Segurament per això, per a mi, Na Rugalla era una completa desconeguda. Una desconeguda que va haver de patir la cacera injusta d'una societat que perseguia dissidents, llevadores i guaridores, acusant-les de bruixeria. Avui dia les cures no són perseguides, però ja se'n ha encarregat el patriarcat de desconsiderar-les.

El mes en que es commemora el Dia Internacional de la Dona i la Nena en la Ciència, avui 11 de

febrer, és de justícia posar en valor totes les dones que han excel·lit en aquest àmbit i apoderar les que encara ho han de fer; però també tenim el deure de reconèixer que moltes no podran arribar-hi perquè el sistema no els hi posarà les coses fàcil. Aquesta segona realitat incomoda fins i tot a dones que, inserides dins el sistema patriarcal, redueixen el debat a la mera qüestió quantitativa del sexe, obviat tot el seguit de discriminacions socials que es carreguen sobre una concepció oberta del gènere femení. Ens cal fer autocrítica, qüestionar nos i reconèixer que encara queda molt camí per recórrer per assolir una societat igualitària.

El que està clar és que no podrem assolir la igualtat a la qual aspirem sense recordar i dignificar les dones lluitadores que ens han precedit, però la memòria històrica també incomoda als que han perpetuat els seus privilegis edificant el present sobre la mirada immòbil del passat. La memòria històrica és qüestionada i utilitzada com a objecte de pugna política pels immobilitistes en un país on malauradament moltes persones han decidit construir sobre el silenci.

Per sort, també són moltes les persones que s'han deixat la pell per posar en valor la relectura de la història unívoca que ens han explicat, aplicant la memòria objectivable com una eina de transformació social que ens permet dignificar i erigir, des del coneixement, un futur més just. Una eina de construcció massiva, que ens permet qüestionar el passat per canviar el futur.

No hi ha justícia sense memòria i no hi ha vida sense cures, pesi a qui li pesi.

Helena Martínez Siurana

Diputada d'Igualtat de la Diputació de Lleida

[/despiece]

[noticiadiari]68/12444[/noticiadiari]